

אוסף סיפורים 'שזן'

מאת "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אכילת מצה כפויה (גליון החינוך והמצוה – פסח)

דוד ומנשה היו נתונים תחת השראות ורגשות קודש שאפפום בשולחן החג של ליל הסדר, והרגישו שהם מחויבים להסמיך את התרגשותם לכדי כלי להשפיע אף על אחרים מזיוו והודו של החג ומצוותיו.

דוד ומנשה, שני בחורים חסידיים המקיימים את מצוות בוראם בהתלהבות, היו דבוקים בתורת ד' עד לאחת. כך שלא פלא שמיד בעת פרוס חג הפסח, מיד ממחרת חג הפורים ואורותיו, החלו השניים להתכונן לקראת הלילה הגדול של השנה, הלא הוא ליל הסדר הממשמש ובא, אשר בו יהיו כל ישראל מסובין כבני חורין. ו'כאן הבן שואל' נאמר בו, שאפשר לשאול ולפעול בלילה זה כל ההשפעות הטובות ברוחניות ובגשמיות. מילאו המה את כרסם בספרי חסידות ופרפראות כהכנה רוחנית לקראת חג הפסח הקרב ובא בצעדי ענק, והתכוננו ברגשות קודש, כיאה וכיאות לבחורי חמד אשר חסידותם ותורתם אומנותם, לקראת ליל הסדר המתקרב.

אחרי הכנות כאלו נקל לשער שאת ליל הסדר בעצמו העבירו השניים ברגשות קודש עצומים, כאשר כל מעיינם והווייתם נתונים אך לקיום מצוות הלילה בהידור ובהתלהבות. את המצות בלעו בלהיטות קודש, את המרור אכלו בשמחה רבה, ואף את ההגדה אמרו בנעימות מופלגת כזו, עד שכל השומע אותם, נמס לבו מרוב מתיקות ועונג. בין לבין שפכו המה את מרכולתם הרוחנית בדמות אמרות קודש ופניני חסידות הקשורים ללילה הגדול והנורא, ולסיפור יציאת מצרים בהרחבה הנהוג בו. עד לסיום הסדר כהלכתו.

ומשעה שסיימו את עריכת הסדר, הרבה אחרי חצות הלילה, הרגישו השניים שהם עדיין לא קיימו די, וכי מקום להם להנחית עוד מכה אנושה ליצר הרע שמנסה להניא ליבות עם בני ישראל מעסוק במצות ד' וציווי כל ימות השנה כולה. והמה מחליטים לצקת את רגשות קודשם אל כלי המעשה. ובאשר ערכו המה את שולחן הסדר ב'עיר העברית הראשונה' הלא היא עיר בירת החולין 'תל אביב - יפו' כיון שהיו סמוכים על שולחן זקנם, שהתגורר עדיין בעיר חולין זו ונשאר בה מהימים בהם היו חיי התורה וחסידות מפכים אף בעיר זו.

בשכך החליטו השנים לצאת אל צינת הליל ולחפש ולתור אחר יהודי שעדיין לא אכל כזית מצה, ולהאכילו את הכזית. אם בטוב ובנעימים ע"י שידול ושיכנוע בגודל מעלת המצוה. ואם יסרב - יכפוהו בחבלים עד שיאמר רוצה אני! חדורים בשליחות קודש זו יצאו השניים כשחתיכות כזית מצה בצקלונם...

*

אופיר היה מותש ועצבני. לכך לא מילל ולכזאת לא ציפה. אופיר היה רחוק משמירת התורה והמצוות כרחוק יהודי מחמץ בפסח. אפעס, לא היה לו קשר ליהדות כלל, ואף אביו כבר היה חילוני לגמרי, ולאופיר לא היה אפילו גירסא דינקותא מועטת מחיי התורה והדת. חילוני מצוי.

תסכולו היה גדול באותה שנה. וזאת משום שהחלטה החליטה אשתו שהשנה היא מאמצת את 'ניקיון האביב' אל חיקה, וכי היא הולכת לסדר את כל הבית הדק היטב, תוך היפוך כל חדרי מן הקצה אל הקצה.

אופיר הסכים עם העניין באופן עקרוני. 'ניקיון אביב' דבר טוב הוא מאד, הרי כך יסודר הבית במקצת. אך לא היה לו כוח להשלכותיו, שעה שיצטרך לנדוד מחדר לחדר, להפשיל את שרווליו, (הקצרים גם כן...) ולעזור בניקיון הבית וסידורו. אך רעייתו לא ויתרה, החליטה היא שצריך 'ניקיון אביב'. וכך יהיה. בלית ברירה נשך את שפתיו והתגייס לעזור לעניין.

שבועות ארוכים עזר ועזר, ושוב עזר, תוך שהוא רוטן על ימין ועל שמאל על פשר הג'וק הנוראי שדבק באשתו לסדר ולמרק את הבית.

וכך מצא עצמו בלילה אחד, כמה שעות לאחר חצות, עמוק אל תוך צינת הליל, כשהוא מתרווח על ספסל תל אביבי נטוש. מותש כולו, כשהוא סר וזועף על גורלו ועל פרויקט 'ניקיון הפסח' הנכפה עליו.

*

המפגש היה בלתי נמנע. דוד ומנשה התהלכו ברחובותיה של תל אביב, בחפשם אחר יהודי כל שהוא שעדיין לא קיים את רצון בוראו לבלוע את ההייליגע ההייליגע מצה. התהלכו הם כה וכה, ולא מצאו יהודי כזה, מי מתהלך בשעות הלילה המאוחרות ברחובות העיר, חוץ מאי אילו יהודים שסיימו את הסדר והולכים אל ביתם, אך את אלו לא חיפשו השניים. מה בצע להם בחרדים שכבר קיימו את המצווה, תרים המה אחר יהודי שלא קיים את המצווה כלל!

וכך מצאו השניים את אופיר כשהוא שרוע על הספסל. מראהו סיפק להם שוודאי לא אכל עדיין את המצות הקדושות, ע"כ נדלקו עיניהם מיד בראותו.

בזריזות ניגשו אליו, כשהם מתעניינים: "האם אכלת כזית מצה הלילה?" אופיר, שהיה מרוגז כהוגן, לא אהב את ההטרדה הפולשנית. והחל להמטיר עליהם מתוככי ליבו מטר של גידופים: "מצות? מי אתם? מה מעשיכם? וכי כפיה דתית אתם רוצים להנחיל בעיר הבירה החילונית. כלו לכם לבני ברק, שם תאכילו את מצותיכם לכל דכפין! ולשאלתכם: לא! לא אכלתי מצות היום! ואין ברצוני לאכול, וגם לא להסתכל על מראהם כלל! כלו לכם! פרזיטים ארורים! מוצצי דם העובדים!"

דוד ומנשה לא נבהלו. היטב התכוננו גם לתרחיש כזה, והם החלו משכנעים את אופיר שיסכים לאכול את המצות, כשבתחילה ניסו להסביר לו את מהות המצוה וחשיבותה. "וכי הינך יודע שלולא השי"ת שגאלנו ממצרים בידו החזקה ובזרוע נטויה, הרי שכולנו היינו משועבדים לפרעה במצרים?" והם אף מספרים לו בפרוטרוט את מהלך יציאת מצרים והגאולה הניסית. אך אופיר לא הסכים לשמוע. "וכי מה בכך שהיינו במצרים, אין לי קשר לזה. איני חפץ לאכול מצותיכם! לא אכפת לי אם היינו נשואים במצרים!" פסק. חד וחלק!!

הללו לא נבהלו. ומקץ מספר ניסיונות שכנוע נוספים שאופיר לא נענה להם, החליטו השנים לבחור באופציה השנייה - להאכילו את המצות בכוח ומתוך כפיה!

ניגשו השניים לעומתו, ומתוך שהיו מצוידים ברגשות קודש, ובכוחות של התעלות הצליחו המה לגבור על אופיר ההמום. במהרה כפתוהו לספסל העירוני, פתחו את פיו בעדינות, ותחבו פנימה כזית מצה!!

אופיר ניסה להתנגד, לא הבין מהיכן נחתו עליו שני החייזרים, ואף ניסה לפלוט את המצות, אך הללו היו חזקים ממנו. והכריחוהו לבלוע את כזית המצה 'לתיאבון'... יהיה מה שיהיה. הן כל רצונם היא לזכות יהודי נוסף במצת מצוה המיוחדת כל כך, מאומה לא יעצור בעדם מלממש זכות זו. גם לא התנגדות נחרצת של מקיים המצווה...

ומשגמר אופיר לבלוע באונס ובכפיה את המצות, מיהרו השנים להתיר אותו מכבליו. ובברכת חג שמח מהיר נטלו את רגליהם ונסו על נפשם לפני שאופיר יפליא בהם את (עשרת) מכותיו...

כמובן שאופיר קיללם וגידפם כל הדרך הביתה, תוך שהוא צובט עצמו באי אמון לנוכח החוויה הכל כך מוזרה ובלתי מציאותית שעבר עתה. "כפיה דתית" במלוא מובן המילה". רגז כולו. "הגיעו מים עד נפש. שחרדים שחורים יכפו בצורה כל כך אקטיבית לאכול מצה במדינה! בושח וחרפה!

מרוגז כולו חזר הביתה, ופנה לנוח ולישון את השעות הנותרות שנותרו לו מהלילה המוזר הזה.

*

דודה עשירה הייתה לו לאופיר. והנה באחד הימים מגיעה לאוזניו הבשורה שדודתו מאריכת הימים שבקה חיים לכל חי באופן פתאומי.

אופיר בירר על זמן ההלוויה ומיהר להתייצב ולהשתתף בה. בתום ההלוויה כינס עורך דין בכיר את המשפחה כולה ופתח בפניהם את הצוואה. את המתח ששרר באוויר היו יכולים לחתוך בסכין חד. שכן זאת עלינו לדעת, שדודה זו אישה עשירה הייתה, לא רק בקנה מידה ארצי, כי אם בקנה מידה עולמי ממש, בניינים שלמים היו שייכים אליה, והיא החזיקה תחת ידיה הון רב.

אלא שאליה וקוץ בה. אמנם החזיקה שפע גשמי תחת ידיה, אך לצערה, בנים לא היו לה, גזירה נגזרה עליה משמים שתמות בלא בנים להוריש להם את כל רכושה, ולכן ציפו כולם במתח רב להתוודע אל תוכן הצוואה, כדי לדעת מי יגרוף את השלל הרב שהותירה אחריה. העו"ד החל להקריא את הצוואה ברוב חשיבות. בה גוללה המנוחה, שזה עתה נפטרה, את כל קורות חייה, למן היום בו נולדה להוריה, עד הלום, כשהיא מציינת שהיא עדיין זוכרת את הוריה מקיימים את התורה והמצוות באופן הדוק ומקושר, ורק היא וכל אחיה פרקו מעליהם עול תורה ומצוות רח"ל.

והיא משתפת במחשבותיה בכך שבשנים האחרונות, כשבדידותה הכביד עליה והיו לה עתים להתבונן במצבה, הגיעה למסקנה שעיקר תפקידו של האדם בעולם אינו להרבות זהב, כסף ומצלצלים. כי אם להשתדל לעשות רצון ד' בלבב שלם...

לכן היא מודיעה בזאת שהיא אינה רוצה שיחלקו את רכושה בין כל הקרובים אליה, אלא רוצה היא שמי מבין משפחתה שהוא היותר קרוב אל הדת, הוא יירשנה, ורק הוא, ואת כל רכושה!

היטב ידעה שכל משפחתה רחוקים מן הדת כרחוק הזאב מן הכבש, על כן נתנה סימן שמי שהוא 'מסורתי' וקרוב יותר אל הדת משאר בני המשפחה, הוא יירש את כל כספה. ואיזה סימן נתנה? מי שאכל מצות בפסח האחרון, אות היא שקרוב הוא אל הדת יותר מן האחרים, ועל כן יירש הוא את כל כספה!

"ובכן", כחכח העו"ד בגרונו, ושאל בפאתוס: "מי מבין המשתתפים והקרובים יכול להעיד שאכל מצות בליל הפסח האחרון?"

שקט מתוח השתרר בקהל. הן היו המה חילונים גמורים, מנותקים לגמרי מחיי הדת והמצוות. ואף אחד, אפילו לא אחד מהם - לא אכל מצות בפסח. כל אחד התחרט על כך בסתרי לבבו ברגעים הקריטיים הללו, הרי אם היה אוכל קצת מצות, היה יורש את כל הונה של הדודה. אך כשהסתכלו ימין ושמאל וראו שאף אחד איננו קם, התנחמו כולם שלפחות חלק מהירושה יקבלו, אחרי שאין מי שיירשנה כולה.

אך לפתע נרשמה תזוזה בקהל. מישהו קם וניגש לקדמת הבמה. שם הצהיר לפני העו"ד: "אני, אכלתי מצות בפסח של שנה זו!". סערה התרחשה בקהל. היה זה אופיר. "אופיר? החילוני הכי מובהק.

הוא אכל מצות?" קרוביו לא אבו להאמינו והחלו לגדפו על כך שהוא ודאי משקר למען בצע כסף. כשאף טענו לעומת העו"ד שלא יקבל את הודאתו השקרית, שכן לא יתכן שבדיוק אופיר שהוא כל כך מנותק ורחוק מחיי תורה ומצוות, הוא זה שאכל מצות בפסח. אך אופיר היה נחוש ויצוק כסלע. "אכלתי מצות, זוהי עובדה". שב והצהיר שוב ושוב! "זהו האמת, אינכם צריכים לאכול את הלב, העובדה היא שבנסיבות מקוריות ובסיפור תלוש מן המציאות אכלתי השנה מצות גם אכלתי, ולכן הירושה כולה שייכת לי!

העניין התגלגל עד לבית המשפט, שם התבקשו השופטים להכריע מי צודק. האם אופיר שטוען בלהט שאכל מצות בליל הפסח. או קרוביו שטוענים שאופיר משקר בלא למצמץ כדי לירש את הגבירה בחוסר צדק ובניגוד לרצונה.

אופיר לא נבהל. מראה השניים שהלעיטו אותו במצותיהם היה חקוק במוחו. ובתום בירור קצר ונמרץ הגיע אל זהותם של דוד ומנשה. בהתרגשות נסע אל ביתם אשר בעיר הבירה היהודית בגוש דן 'בני ברק', שם התנפל על השניים, כשהוא מודה להם בהן צדקו על כך שהלעיטוהו בליל הסדר בחתיכות המצה, בגוללו להם את כל הקורות עמו, ואת העובדה שבזכות זה עומד הוא להפוך לגביר אדיר בקנה מידה עולמי.

השניים, שכבר הספיקו להתחרט על מעשם הפזיז בליל הסדר האחרון, שעה שהיו מצויים באטמוספירה אחרת, שהרי לא זו הדרך ולא זו העיר. התרגשו עמו ביחד, בראותם שאדרבה, לא יצאה תקלה תחת ידם. ואף אופיר מודה להם למפרע על המצווה הגדולה שקיימו עמו.

כאשר ראש לכל ניצלו את ההזדמנות כדי להאיר את עיניו שוב בהסבירם לו: "עתה ראה נא והתבונן, אם על מצוה שקיימת בכפיה כזו, הנך מקבל שכר בלתי ניתן לתיאור אף בעוה"ז. תאר לעצמך אלו מעלות רמות ורבות טמונים בכל מצוותיו של השי"ת כשמקיימים אותם מתוך שמחה ואהבה. ודאי תועלות עצומות צומחות לנו מכך, שאין לנו אפילו דרך לשערם ולתארם!"

אופיר הודה להם שוב, כשהוא מבקש מאיתם שבאשר יתקיים דיון בבית המשפט, מבקש הוא מהם שיבואו להעיד על דוכן העדות שאכן אכל את המצות בפסח, השניים הסכימו בשמחה. כאשר ביום המשפט הם מכים בתדהמה מוחלטת את כל בני המשפחה והשופטים שעה שהם עומדים על שולחן העדים ומתארים האיך האכילו את אופיר במצותיהם ובאיזו דרך!

השופטים קיבלו את עדותם וציינו בפסק דינם שאכן על אף שאכילת המצות נעשתה בדרך של כפיה ואי רצון, אין זה משנה, באשר למעשה, אופיר הוא היחיד שאכל מצות בפסח. ואם נצמדים ללשונה של הדודה בצוואתה, הרי שלו, ורק לו, מגיע הירושה כולה! ואכן, אופיר הפך לגביר אדיר בן רגע... כשבאמת אין כוונתנו שנהפך לגביר אדיר בממון ובגשם בלבד, שכן אכן אף בהם. אלא עיקר כוונתנו הוא לכך שנהפך לגביר אדיר ברוח ובמצוות!

באשר לאחר נצחונו בבית המשפט שם אופיר אל לבו את דבריהם של דוד ומנשה, והתבונן בהם שאכן צודקים הם לגמרי. ואם על מצוה בכפייה ובאי רצון מקבלים את השכר אף בעולם הזה. ודאי שהדרך הישרה היא לדבוק בד' ובתורתו כל הימים. משכך שינה אופיר את עורו במאה שמונים מעלות, וחזר במהרה בתשובה שלימה. הוא, רעייתו ובני משפחתו. כשבכך הוא נהפך לגביר אדיר בתורה ומצוות לנחת רוחו של השי"ת!

צאו וראו כוחה של מצות אכילת מצה שמצלת יהודים בעולם הזה ובעולם הבא! כשאנו, לדרכינו נלמד. אם במצווה כפויה, תוצאותיה הם כאלה... מצוה ברצון ובשמחה, ודאי שהתוצאות ברוכות ורצויות לאין ערוך!!!

החמישייה (גליון אור שרה)

עשר שנים המתינו הזוג שפיצר לזכות בילדים. כאשר זכו אחרי עשר שנות נישואין, הם הפכו בבת אחת להורים לחמישה. נולדה להם חמישייה ... אם לפני הלידה חיו בני הזוג בצניעות יתרה מחוסר אמצעים, הרי שעם היותם למשפחה בת שבע נפשות, הם הפכו למשפחה נזקקת ממש .

בשכונתם של שפיצר, בפלורידה, התגוררה קשישה אמידה בשם גברת גורדון. לאוזניה הגיע שמה של המשפחה קשת היום והיא החליטה להירתם לעזרתם ותמכה בהם בסכומי כסף גבוהים .

יום אחד הגיעה גברת גורדון לביקור בבית היולדת. היא חפצה לראות מקרוב למי היא עוזרת. כאשר פתחה את הדלת ונכנסה, נתקלו עיניה בתמונה שהייתה תלויה על הקיר. באותו רגע נפלה מעולפת על הרצפה .

אמבולנס הריץ אותה לבית רפואה. היולדת הצעירה, שקיבלה מגברת גורדון כל כך הרבה סיוע, נסעה למחרת לבקרה. היא ממש לא הבינה מה כל כך ריגש את הגברת בתמונתה של אמה .

גברת גורדון התרגשה מאוד למראה המבקרת. התרגשותה גברה עוד יותר כאשר נודע לה כי היא בתה של האישה שראתה בתמונה. "אני חייבת לאמך את חיי" אמרה והחלה לגולל את סיפורה :

במלחמת העולם השנייה הייתי כלואה במחנה הריכוז ברגן-בלזן. היינו מאוגדות קבוצה קטנה של בנות בגילאי 14-16, שלמרות החיים במעמקי הגיהינום הייתה בנו נחישות לקיים מה שיותר מצוות.

היה זה כמה ימים לפני חג החנוכה. אגרנו את המנות היומיות הקטנטנות של המרגרינה, כדי להשתמש בהן במקום שמן להדלקה. פרמנו מעט חוטים משולי הבגדים והכנו מהם פתילות. כעת חסרו לנו כלי קיבול, בהם נוכל להניח את המרגרינה ואת הפתילות. הבחירה המעשית ביותר למטרה זו הייתה קליפות תפוחי אדמה, אבל גם כדי להשיג "כלים" כאלה נדרשנו לתעוזה ולתושייה. היה עלינו להצליח לחמוק מצריף השינה אל המטבח ולגנוב תפוחי אדמה.

בבדיקה בלשית גילינו כי במשך היממה ישנן חמש דקות בלבד בהן לא עומד שומר ליד המטבח: מחצות הלילה עד חצות וחמש דקות. חמש בנות החליטו לשים נפשן בכפן ולנסות להשיג את תפוחי האדמה הנכספים, וביניהן אני.

לרוע מזלנו נתפסנו. השומר שגילה אותנו רשם את שמותינו ואת מספרינו ופסק כי מחר נוצא להורג בתלייה במעמד כל תושבות המחנה. במחנה הייתה בחורה יהודייה אחת, שלא התגוררה עם כולן בצריפים. היא הייתה בחורה מוכשרת, ששלטה בכמה שפות, והגרמנים הועידו לה תפקיד מיוחד: להאזין לדיווחי חדשות בתחנות זרות ולתרגמן עבור המפקדים. למטרה זו קיבלה ביתן נפרד למגורים וזכתה לפריבילגיות מיוחדות.

במוחנו עלה רעיון לנסות להיעזר בה. אולי תואיל להשתמש בקשריה ולנסות להעביר מעלינו את רוע הגזרה. שבנו והתגנבנו באישון לילה מהצריף והגענו עד הביתן של אותה בחורה. הביתן היה חשוך, אולם שירה חרישית הובילה אותנו אל חורשה סמוכה לביתן. להפתעתנו, ראינו אותה עומדת שם, מדליקה נר חנוכה ושרה "מעוז צור". המראה היהודי עודד אותנו. ניגשנו אל הבחורה והתחננו בפניה על חיינו, אולם היא לא רצתה להקשיב לנו. היא גערה בנו וגירשה אותנו מהמקום...

למחרת, בצהרי יום ראשון של חנוכה, התאספו כל אסירות המחנה בכיכר כדי לצפות בהוצאה להורג של חמש הבנות הצעירות. המתח והחרדה היו בשיאם. כל אחת מחמשתנו עמדה על כיסא וסביב צווארה נכרך חבל תלייה.

עם בוא המפקד הכריזו את שמותינו, "הפושעות שניסו לגנוב תפוחי אדמה". התלוינים המתינו להוראה לבעוט בכיסאות שעליהם עמדנו, וכך לשלחנו לעולם שכולו טוב. פתאום קרבה הבחורה המתרגמת, ניגשה למפקד ולחשה משהו באוזנו. ידיה נעו לכל עבר, וניכר עליה כי היא נרגשת מאוד. המפקד נראה עצבני ולא מרוצה מדבריה. מכל מקום הוא הורה להסיר את חבלי התלייה מצווארינו ופקד עלינו להסתלק.

גברת גורדון נשמה עמוקות ומחתה את הדמעות מלחייה. זמן קצר לאחר נס חנוכה הפרטי שלנו השתחררו כל עצירות ברגן-בלזן. המלחמה נגמרה מבלי שאספיק להודות למצילת חיי.

דמותה מלווה אותי כל העת. מעולם לא יכולתי לשכוח אותה. ופתאום גיליתי אותה על קיר ביתכם...

כעת הגיע תורה של היולדת הצעירה להתרגש. היה לה מה להוסיף על הסיפור: לילה לפני שילדתי, הופיעה אמי בחלום ואמרה לי באידיש: "פינף פאר פינף" (חמש עבור חמש). שאלתי אותה: "אימא, למה כוונתך?" אך לא נעניתי. למחרת ילדתי חמישייה. שיערתי שאמי התכוונה לכך. אולם לא ידעתי תמורת אילו חמש קיבלתי את החמישייה, כן, עכשיו אני יודעת...

המטח שלא הגיע (פניני פר' השבוע - פר' כי תשא פ"א)

הסיפור הבא התרחש בחודש שבט תשע"ט, ומעשה שהיה כך היה: בבית המדרש הגדול של חסידי ויז'ניץ בקרית מלך רב - שיכון ויז'ניץ המעטירה בבני ברק, הייתה זו שבת 'עליה לתורה' ברוכת חתנים. עשרה חתנים עלו לתורה לקראת נישואיהם באותה שבת, והשמחה הייתה גדולה.

כנהוג, כל חתן העולה לתורה, זוכה ל'מטח' שמח ומרגש של סוכריות ומיני מתיקה, המושלכים אליו מעזרת הנשים. בנוהג שבעולם, בשבתות ברוכות חתנים, מודיעים מראש לבני המשפחה באיזו עליה יעלה החתן 'שלהם', על מנת שיוכלו להיערך ל'התקפה המתוקה' על ראשו של החתן הנרגש. כך נהגו גם באותה שבת, אולם קרה מה שקרה: אחד החתנים עלה לתורה, ולנוכח אי הבנה מצערת - בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו שיעלה רק בהמשך. למעשה, החתן סיים את הברכות וכבר הגן על עצמו בטלית מפני הסוכריות העתידות להתעופף לכיוונו - אולם דבר לא נזרק. רק שקט, מצמית, מבייש, כואב כל כך - - - בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו את הטעות, ניסו להשיג את הסוכריות.

אולם חוסר ההיערכות שלהן היה בעוכריו של החתן דן, שכאשר הקהל כולו עומד ומשורר והכל ממתינים לסוכריות המתעופפות - דבר לא הושלך מעזרת הנשים, כלום לא קרה. החתן הסמיק והחוויר חליפות, בשלב מסוים אף נשא עיניו לאחור לראות אם מישהו שם לב שעלה לתורה - אחד המעמדים המרגשים בחייו, ואז הבחין כי כמה אנשים באים ללחוץ את ידו בניסיון כושל לפוגג את הלחץ והמתח...

הבושה הייתה נוראית. הוא טמן את פניו בטלית, לא כדי להתמגן מהסוכריות, אלא כדי להתגונן מהבושה הנוראה. הוא לא האמין שככה יעלה בגורלו, שהוא יהיה החתן היחיד בהיסטוריה שעלה לתורה בשבת שקודם נישואיו, אולם איש לא טרח להשליך לעברו ולו עטיפה של סוכריה...

חלף רגע ועוד רגע, רגעים שבעיניו נראו נצחיים, אולם הגבאים התעשתו והמשיכו בקריאת התורה. לאחר העלייה הבאה ירד החתן מהבימה, פניו כבושות בקרקע, עודו מתקשה להתאושש מהמבוכה הקשה שעברה עליו אך לפני דקות ספורות. הקריאה והתפילה המשיכו כסדרן, ובסיום התפילה ניגשה אחותו של החתן אליו, ובעיניים דומעות התחננה בפניו:

'אחי החתן היקר! יודעת אני כמה גדולה הייתה הבושה, כמה נוראה. ראיתי איך הסמקת והחווירת, הרגשת שהרסו את אחד הרגעים המרגשים בחיים שלך, רגע שאי אפשר להשיבו, והאמת שאנחנו - אחיותיך שבעזרת הנשים, קצת אשמות בכך שלא השכלנו לעקוב מקרוב מתי הרגע שלך... ובכל זאת, אני מבקשת ממך שתסלח ותמחל לנו, תקבל את הביזיון באהבה כגזירת מלך, ו...'- כאן נשברו מילותיה והיא פרצה בבכי מר:

'ותזכה את הרגע הגדול הזה של הבושה שמחלת עליה עבורי, אחותך, הנשואה מזה קרוב לעשור, ולא מזמן בישרו לי הרופאים שבדרך הטבע אין כל סיכוי שאזכה לילדים. את הרגע הנשגב הזה בו בושת ונכלמת - תקבל באהבה ותזכה את הזכות הזו בשבילי, שבזאת עולם יפתח את שעריו ויעניק לי ילד במתנה! אני יודעת שזה לא קל לך, ובכל זאת...'- עמדה האחות והתחננה על חייה, כשהיא בוכה בדמעות...

והחתן, עודו נתון תחת הרושם של הבושה הקשה שנחל, החליט להתגבר. זה היה לו קשה וצורב, העלבון עוד היה טרי, ובכל זאת החליט להיענות לבקשת אחותו, מחל בפה מלא, הודה לה' על רגע הבושה, וזיכה את זכות קבלת הביזיונות לאחותו - שתזכה להיפקד במהרה בדבר ישועה ורחמים!

שנה חלפה. ביום ח"י בשבט תש"פ, נשא המשפיע הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א דברי חיזוק בישיבת 'ישועות משה' ויז'ניץ שבמודיעין עילית. לאחר שסיים את דבריו, ניגש אחד הבחורים, וביקש לשתף את הרב בסיפור. הוא סיפר את כל הסיפור דברים כהווייתם, סיפור שהוא עד לו מכלי ראשון – שכן החתן הוא אחיו, האחות שביקשה את שביקשה היא אחותו, ואז הוסיף בשורה שהרעימה את החלל:

באותו יום זכתה אחותו, ונפקדה בבן! כן, שנה אחרי, למעלה מדרך הטבע, באופן ניסי ממש - זכתה אחותו לחבוק בן ראשון, הפכה לאם נגד כל הסיכויים, בזכות רגע אחד של בושה שאחיה קיבל בגבורה ובאהבה, והקדיש את הרגע הזה לישועתה! אחים יקרים, הסיפור הזה לא קרה מזמן, הוא סיפור טרי. יש בעולם עולל צעיר ורך, שהגיע לעולם בזכות רגע אחד של קבלת ביזיונות באהבה, בזכות רגע יחיד של בושה שנמחל על אחר וזיכה בפתח חסר סיכוי בשערי שמים! המסר של העולל הזה זועק משפתותיו המחייכות: כשיש לנו הזדמנות לקבל ביזיונות, זה רגע נשגב, נאצל, כביר. זה רגע שכל כך כדאי לנצל אותו, לקבל את הבושה באהבה, לחבק את הרגע הזה ולמנף אותו לתפילה, לפעול ישועה, להביא ברכה לעולם, עבורנו או עבור הקרובים לנו. וככל שנהיה ערוכים לרגעים כאלה ונקבל את הבושה באהבה - כך נזכה שרגעי הבושה והביזיון יהיו הזדמנות עבורנו, ובעזרתם נזכה לפעול ישועות נכספות אף למעלה מדרך הטבע!

ה'מאכער' (גליון פניני פרשת השבוע)

את הסיפור הבא, סיפר הגאון רבי ראובן פיין זצ"ל, שנודע בכהנו כראש ישיבת 'תורה ודעת' בארה"ב. ומעשה שהיה כך היה:

היה זה בימי מלחמת העולם השנייה, עת התגלגל רבי ראובן מעיר לעיר ומבית לבית, בגלותו יחד עם בני ישיבת מיר הבורחים לכיוון שנחאי שביפן. במהלך אותה תקופה התארח בביתו של יהודי אמיד ונכבד, אשר סיפר לו את הסיפור שאירע בביתו של הגאון רבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל, ממנהיגי יהדות ליטא טרם המלחמה.

אל ביתו של רבי יצחק אלחנן עלה גביר נודע, וסיפר באוזני רבן של ישראל. 'רבי, בוודאי אתם יודעים על סכנת הגיוס לצבא הליטאי, המרחפת על ראשם של כולנו', פתח האיש ונאנח, כשרבי יצחק אלחנן מהנהן לעברו. הן סכנת הגיוס לצבא הליטאי הנכרי הייתה קשה מנשוא, צבא שכולו התרועעות עם גויים ערלים ללא כל תנאי יהדות, לצד סיכון חיים תמידי. מי יכול להיכנס לגוב האריות הלזה?

הדרך היחידה להינצל מהצבא הייתה באמצעות תשלום שוחד בסכום גבוה מאוד למפקדי הצבא המקומיים. הללו, תאבי בצע וחובבי שלמונים, היו מעלים את המחיר מיום ליום, ובתמורה להררי רובלים ניאותו להעניק פטור משחרור צבאי. דא עקא, שסכום העתק אותו דרשו לא היה בר השגה לכל אדם...

'רבי, אמר היהודי האמיד, 'יש לי את הכסף, אני איש עשיר ומוכן לשלם כדי שישחררו את בני. אך מפקדי הצבא הארורים לא בוחלים באמצעים ולאחרונה מצאו להם גישה חדשה - הם גם לוקחים את הכסף, וגם מלשינים על האב המשחד כי נתן שוחד, וכך גוררים את האב והבן למלתעות הצבא... וכך, עם צרור כסף גדול ביד', אמר האיש והניף ארנק עב כרס מלא מזמונים, 'אני אובד עצות לחלוטין!'

רבי יצחק אלחנן הביט בו ברוך, ועודדו וחיזקו כי ישועת השם כהרף עין. אחר כך הוסיף ואמר: 'תשמע, יש לי 'מאכער' - עסקן מצטיין, לו השפעה רבה על כל ראשי הצבא. אני

בטוח כי הלה יטפל בכך באופן מושלם, בלי להותיר ממך כל טביעות אצבעות. תשאיר אצלי את הכסף, ולך הביתה רגוע ושלו כי תעודת הפטור כבר בדרך!

'תודה רבה לכבוד הרב על מסירותו למעני', השיב הגביר בהתרגשות, 'הנה צרור הכסף, יעשה בו הרב כראות עיניו לפתור את הבעיה!' ולאחר שהגיש את הכסף לרב, נפרדו לשלום. והנה, כמובטח, שבועיים אחר כך הגיע הביתה מכתב משלטונות הצבא, בו נכתב כי 'בנכם לא ראוי לשרת בצבא הממלכה בשל בעיות בריאות. ניתן להגיש ערעור!' נכתב במכתב הקצר והלקוני, והעשיר רץ לביתו של רבי יצחק אלחנן לבשרו על כך...

רבי יצחק אלחנן שב ומקבלו בכבוד, ושמח לשמע הבשורה המרנינה כי בנו נפטר מצרת הצבא הליטאי. ואז מבקש הגביר: 'אולי כדאי שהרב יגלה בחשאי מיהו ה'מאכער' הלז, העושה עבודה מקצועית כל כך, למען יסתייעו בו יהודים נוספים...'

'אדרבה', אומר רבי יצחק אלחנן, 'אספר לך, חשוב שאנשים יידעו מיהו ה'מאכער' שפותר את בעיית הצבא, זהו 'מאכער' ייחודי המתמחה בפתרון בעיות רבות נוספות...'

'כשהגעת אליי לראשונה', מספר רבי יצחק אלחנן, 'יצאתי אליך בהותירי בחדר הפנימי אם אלמנה ובתה היתומה, שהגיעו אליי באותו יום נסעורות ובוכיות. הן סיפרו כי לא מזמן התארסה הבת - הכלה, והיא עומדת בחוסר כל לפני מועד נישואיה. עליה להביא נדוניה, ולממן חתונה, ביגוד מינימלי וקורת גג לזוג הצעיר - ומנין לה הון העתק הדרוש לחתונה? הרגעתי אותן,' סיפר רבי יצחק אלחנן, 'זביקשתי מהן להמתין קמעא כדי לטכס עצה. אחר כך הגעת, והותרת בידי סכום כסף נכבד להעבירו ל'מאכער' שיסדר את ענין הצבא. הלא מי כמוני יודע שאין 'מאכער' שיכול לסדר את העניין, רק מצות הצדקה יכולה לפתור את הבעיה... לפיכך, נטלתי את צרור הכסף והעברתי אליהן, ועכשיו תגיד אתה - האם יש 'מאכער' טוב ממצות צדקה?

הן נטלו את הכסף, ובירכו אותך בכל הברכות, וגם התפללו שאתה ובנך תינצלו מכל צרה וצוקה. נו, איך הברכה שלהן עובדת? ה'מאכערים' שלי יודעים את העבודה?' שואל רבי יצחק אלחנן בחיוך רחב...

מתברר, שכאשר אדם פונה אלינו ומבקש צדקה, נראה בעינינו שהאיש הזה בא לקחת, אך הוא בא לתת הרבה יותר... הוא בא להעניק הזדמנות, הוא בא לתת כלי לזכות לחיים חדשים! הוא בא להיות ה'מאכער' שלנו בשערי שמים, לעשות עבורנו את העבודה ולנקות מעלינו גזירות באלגנטיות, לפתור את הבעיות שלנו באופן מקצועי ונקי!

וכך מאיר לנו בספר 'מעיל צדקה', אות א' תרצ"ט, וזה לשונו: 'אם רואה אדם שבא אליו עני בפתע פתאום, יידע שיש עליו גזירה והקדוש ברוך הוא רוצה להציל אותו ולכן שולח לו עני כדי שעל ידי נתינת הצדקה יינצל מהגזירה!'

עד כמה אנו צריכים להתרגש ולשמח, ולהודות למי שפונה אלינו ומבקש עזרה, מתוך ידיעה ברורה כי הוא לא פנה אלינו במקריות, אלא נשלח על ידי הקב"ה, כשליח אישי המכוון אלינו ודווקא אלינו, כדי לתת לנו כלי להינצל מגזירות חלילה, להעניק לנו אפשרות לפתוח עבורנו שערי שמים, להתוות לנו דרך כיצד נזכה לישועה, כאן ועכשיו! כמה נודה לו ונשמח לתת לו, הן הוא נמנה על 'כוחות ההצלה' שלנו!

הצדקה היא רבת כח, אין ערוך להשפעתה. ברגע אחד היא מסדרת מצוקות, פותרת בעיות, מבטלת גזירות, קורעת צרות. רק לתת צדקה ברוחב לב, וזוכים בשערי שמים פתוחים!

הציצית המצילה (מגיד מישרים הג"ר אשר קובלסקי - גליון פניני פרשת השבוע – מס' 211)

היה זה בעיצומה של השואה הנוראה, כשכוחות הנאצים כבשו באכזריות נתח אחר נתח ממדינות אירופה, ובכל מקום אליו הגיעו זממו להכרית שם ושארית מישראל. כוחות הלגיונרים הרומנים שיתפו עימם פעולה, ובאחד הימים הגיע גם תורה של העיירה הקטנה 'סערט' שברומניה להירמס תחת מגפיהם, כשפרצו לעיירה בשאגות אימה, והכריזו על גירוש מידי של כל יהודי העיירה אל הבלתי נודע...

לא ניתנה ליהודים אפילו שעה קלה לארוז ולהתארגן, בקושי הספיקו - מי שהספיקו - לצרור לעצמם צרור קטן, ומיד יצאו כל יהודי העיירה יחד עם כל היהודים שהתגוררו במחוז בוקובינא שברומניה, 22,000 איש במספר, בשיירה ארוכה שצעדה ברגל מאות קילומטרים. הדרך לא הייתה קלה ונמשכה שעות ארוכות, יום ועוד יום... לא מעט יהודים איבדו את כוחותיהם במסע המפרך הזה, חלקם פשוט קרסו ארצה ונותרו כגופות עזובות בשולי הדרך, ה' יקום דמם. הדרך הלכה ונמשכה, הקלגסים כלל לא העלו בדעתם לספק רכבת לקבוצת היהודים הזו, המידלדלת והולכת בלי שהוצרכו 'לבזבז' עליהם ולו יריה אחת.

עם הצועדים בצעדה האינסופית הזו, נמנה ילד קטן ורך בשנים, כבן 11 בלבד, שלימים היה למורי ורבי, כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זי"ע. הילד צעד בשתיקה יחד עם בני משפחתו, מנסה להדביק את קצב הילוכם של המבוגרים, ולשרוד את הדרך הארוכה עד ההגעה ליעד הלא ידוע בינתיים. אלא, שתוך כדי ההליכה והלחץ להספיק לצעוד בקצב של כולם, הבחין הילד הצעיר בעוד משהו שתפס את תשומת לבו, והוא לא מצא מנוח לנפשו...

הילד הולך ומביט ימינה ושמאלה, ולכל אורך השיירה הוא רואה יהודים שכשלו במרוץ, נכנעו ונותרו בצד הדרך. חלקם חלוישים מאוד, אחרים תשושים למדי, והיו גם כאלה שכבר היו גוססים או נוחם עדן. אלא שאלו מבניהם שעוד יכלו להוציא הגה מפייהם, שכבו בצד הדרך וזעקו בלחש: 'וואסער, וואסער - מים, מים...'.

כמובן, איש לא יכול היה להשית אוזנו לזעקתם. כל היהודים היו טרודים במרוץ, נאבקים על חייהם שלהם, ואיך יצליחו להסב את מבטם או להושיט עזרה לאותם יהודים אומללים. מה עוד, שלא היו עימם בקבוקי שתיה או כוסות, כך שבכל מקרה לא ניתן היה לסייע. אך למרות זאת, הילד הקטן לא יכול היה לראות את אנחת אחיו, וזעקתם פצעה את לבו... מוחו היצירתי הגה אז רעיון: מדי כמה דקות, עצר הילד את הילוכו, ירד לשלוליות המים שנקוו בצידי הדרכים, טבל בהן את חוטי הציצית המשתלשלים ממנו. כשהחוטים ספגו מים בכמות המקסימלית האפשרית, שב הילד והתכופף לפיותיהם של היהודים הנאנקים, וסחט את החוטים אל תוך פיהם, כך שכמה טיפות הצליחו להשתחל אל הפה, ולהחיות נפשות...

הקלגסים הלגיונרים האכזרים הוסיפו לרדוף את השיירה, כל הקבוצה התקדמה בקצב אחיד, ורק ילד אחד, אמיץ וענק לב, עיניו ולבו נתונים למשהו אחר: לעוד 'תחנה' בה יוכל לעצור ולהספיג את הציצית במים בשולי הדרך, לעוד יהודי נאנק שאולי יוכל להעניק לו כמה טיפות של חיים...

סיפור מופלא זה, המסופר בספר תולדותיו 'אביהם של ישראל', מעמיד לנגד עינינו דוגמא חיה, כיצד נראית מסירות לזולת, עד היכן היא מגעת. הנה כי כן, ילד קטן, בן 11 בלבד, ובכל זאת, בעיצומה של צעדת מוות אכזרית, כשמיימנו ומשמאלו נופלים יהודים שדודים אל מותם האכזרי - כל מעייניו נתונים להעניק להם עוד כמה רגעי חיים, להפיח בהם תקווה שאולי יגיעו אל היעד.

כי כשהלב רוצה להתמסר לזולת, כל מאמץ הוא בר ביצוע, כל הקרבה היא ברת יכולת. ביהודי, בכל יהודי, טמון אותו כח ייחודי ונפלא, של רצון כנה ואמיתי לסייע לזולת, להתמסר למענו, לפעול כדי להטיב אתו. עלינו רק לחדד את אותו כח ואת אותו רצון, ולדעת ולהאמין שכשאנחנו מסייעים לזולתנו - אנחנו זוכים בזכויות כבירות של כל מה שהזולת יצליח לפעול ולעשות מכח מה שסייענו לו, כך שזו עסקה משתלמת וכדאית במיוחד!

מיהו הרופא האמיתי ("מעובד מתוך 'זמתוק האור')

לעיתים אנו עלולים לשכוח חלילה מיהו הרופא האמיתי ואנו תולים את תקוותינו ברופא כל בשר, שהיום כאן ומחר מתבקש לבית-עולמו. יש לנו כמובן את חובת ההשתדלות, אולם אסור מצד שני לשכוח חלילה את בורא עולם.

סיפר המגיד הרה"ג ר' שלמה לוינשטיין שליט"א, ששמע מידידו ר' בן ציון סנה הי"ו מארה"ב, העוסק רבות בעידוד וחיזוק עניין התפילה וההודאה. כך סיפר הרב סנה: יום אחד פנה אלי יהודי וסיפר על צרתו: "בני היקר, סובל שנים מבעיות ריכוז קשות. בנוסף לכך, ושמא בעקבות כך, גם דיבורו קטוע ומשובש. הוא מתקשה מאוד להשתלב בחברה. הבעיות הללו מקשות עליו ומפריעות לו בכל התחומים: הן מבחינה לימודית והן מבחינה חברתית". "ניסינו לעשות את הכול כדי לעזור לו. שכרנו מלמד פרטי, לקחנו אותו לטיפולים רגשיים אצל טובי המומחים, לקחנו אותו אצל רופאים מומחים. לצערי שום שיפור לא נראה בשטח, ואדרבה מצבו רק הולך ומחמיר. הוצאתי עד כה על טיפולים בעבורו כבר למעלה מארבעים אלף דולר ללא כל תועלת", והוסיף במרירות: "אני מרגיש אבוד וחסר תקווה".

שתיקה קצרה של שותפות בכאב השתררה בינינו, כשבסיומה שאלתי: "אצל רופא פלוני היית כבר?". בכוונה נקבתי בשמו של רופא להתפתחות נודע ומפורסם אשר על כל ביקור במרפאתו הוא גובה טבין ותקילין. "בוודאי!", השיב האיש, "ישבנו אצלו למעלה משעתיים, שעליהן שילמתי במיטב כספי. מדובר ברופא מקצועי ויסודי מאוד. בהתאם לכך הוא חקר אותנו ארוכות על כל קורות חייו של הבן. מיום לידתו ועד עתה. כפי הנראה, הוא ניסה להבין בכך את מקור רגשותיו השליליים של הילד". "לאחר אותו הביקור הגענו אליו לביקור נוסף, שגם הוא היה לא קצר ולא זול", הוסיף ואמר האב, "אולם כבר אמרתי: שום דבר לא הועיל. אפילו הרופא הגדול והנודע לא הצליח למצוא תרופה לבעייתו הקשה של בני". "ידידי", קטעתי את דברי האב, "אני שומע מפך שכבר העברת שעות ארוכות אצל רופאים ואצל מומחים שונים. אך מתי בפעם האחרונה דיברת עם הקב"ה על בעייתו של בנך במשך כמה שעות?". האב היה מופתע מהשאלה. הרהר מעט ואמר: "אודה על האמת, נדמה לי, שאם אצרף את כל מה שדיברתי עם ריבוננו של עולם במשך כל השנה האחרונה, לא אגיע לשלוש שעות". "אינני מבין, הלכת לרופא בשר ודם – שזוהי רק השתדלות – שילמת לו כסף רב ודיברת אתו במשך שעות רצופות. באת אליו שוב לשעתיים נוספות וגם עליהן שילמת במיטב כספך, ואילו עם רופא כל בשר, הכול יכול, אשר הוא מוכן ומזומן להקשיב לך בכל עת ובכל שעה, חינם אין כסף, אתו לא מצאת זמן לדבר!?! הרי אפילו איתי אתה מדבר כבר במשך למעלה מרבע שעה". "מה אעשה", התגונן האיש, "מאז ומתמיד קשה לי להתפלל במשך זמן ארוך וברצף. אפילו בתפילת שמונה

עשרה, אני רק מתחיל את התפילה וכבר תוקפות אותי מחשבות זרות מכל כיוון. על אחת כמה וכמה בתפילה, שאינה מן המניין". "מה לעשות, שזו הכתובת היחידה אליה אתה אמור לפנות כרגע, הרי אתה בעצמך מעיד, שכבר כלו כל הקיצים. שמע לעצתי, פנה לך שעתיים-שלוש וכתוב לך מראש, מה אתה עומד לדבר. כך תהיה בטוח, שלא תהיינה לך הפרעות".

שבועיים לאחר מכן התקשר אלי האב וסיפר באושר: "קיבלתי תשובה מהרופא". "איזה רופא?", תמהתי. הסביר האב הנרגש: "כבר בבוקר שלמחרת השיחה איתך החלטתי לבצע את דבריך הלכה למעשה. השכם בבוקר הודעתי לבוס שלי שאאחר לעבודה בכמה שעות. התפללתי שחרית בכוונה בבית הכנסת הסמוך לביתי. מיד לאחר לימוד השיעור הקבוע וארוחת בוקר קצרה, יצאתי ברכבי לחורשה צדדית. התיישבתי שם על ספסל מוצל והתחלתי להתפלל". "הטרדות הופיעו כמצופה, אולם בידי היו צרור דפים, עליהם כתבתי את כל הנושאים, שביקשתי לדבר עם הבורא. במשך שעות ארוכות שפכתי את כל מרירותי ליבי, שהצטברה לי לאחר תקופה כה ארוכה של התמודדות. דיברתי על הכול. סיפרתי על כל הקשיים, שעברנו עד כה עם הבן". "בטרם ביקשתי על העתיד, הודיתי בחום על כל הטוב, שהוא מרעיף עלי. כאשר סיימתי את התפילה כבר הגיעה שעת המנחה. יצאתי שוב לביה"כ והתפללתי מנחה, כמו שצריך. משם יצאתי לעבודה, כשבליבי תחושת שלווה".

היה זה ביום ראשון. ביום חמישי באותו שבוע התקשר אלי הבוחן של החיידר שבו לומד בני. היו לנו שיחות משותפות רבות בשנים האחרונות. בד"כ הן לא היו נעימות במיוחד. אולם השיחה הפעם הייתה שונה. הבוחן שמח לבשר לי, שהשבוע הצליח הבן שלי במבחן. הוא אמר את כל ה'שקלא וטריא' בהירות מיוחדת. ממש הפלא ופלא. "בשבוע שלאחר מכן התקשר אלי המלמד בחיידר ואמר: 'הבן שלך השתנה מהקצה לקצה'. באותו שבוע התקשר אלי גם האברך שלמד עימו באופן פרטי. גם הוא הביע את התפעלותו מהשינוי המדהים, שהוא רואה במהלך השיעורים. אני אסיר תודה שהפנית אותי לרופא הנכון. לרופא כל בשר ומפליא לעשות, והישועה אכן הגיעה.

מתנה אחת טובה (גליון אור שרה)

מספר משמח הלבבות הרב מאיר שווארץ שליט"א: ישנו מעשה מדהים שאירע לפני מס' שנים בארץ עם איש העסקים מר לב לבייב. באחד הימים, כשנפגשתי עם לב לבייב ביקשתי ממנו אם אוכל לספר זאת ברבים, והוא אמר ש'אם זה לצורך זיכוי הרבים, אז תאמר שאני נתתי לך את האישור לספר זאת!', וכך הוא המעשה:

בדרך כלל משקיע מר לב לבייב את רוב עסקיו בחו"ל, אך לפני כמה שנים הגיע לבייב לארץ והחליט לרכוש קניון הממוקם בעיר תל אביב, הלא הוא 'קניון רמת - אביב' הידוע. מי שמבין בעסקים יודע, שישנם עסקים גדולים הנרכשים ע"י מספר שותפים, אך את העסק הזה, רכש לבייב מכספו האישי בלבד, על סך של 750 מיליון דולר! - ללא שותפים. עיתון העסקים 'גלובס' פרסם באותו זמן על רכישת הקניון ע"י לבייב, וכן את מספר החוקים שהחליט לייסד בקניון, וכך הם: "סעיף מס' 1 - ברגע שהקניון עובר לרשותי, אני מורה על סגירת הקניון בשבת, עקב היותי אדם שומר תורה ומצוות".

ההודעה המרעישה הדהדה בכל רחבי תל אביב והגיע עד לאוזניו של ראש העיר. ראש העיר דאז קרא ללבייב והודיע לו: "אני ראש העיר של תל אביב, ולידיעתך זו עיר המכונה

'עיר ללא הפסקה', עיר המתפקדת 20 שעות ביממה. אינך יכול לבוא לעיר תל אביב ולסגור קניון מרכזי ביום שבת – פה זה לא בני ברק, אתה לא תשנה לנו את העיר!", הודיע לו ראש העיר ואף הוסיף לומר: "דע לך, שאם לא תשנה את החלטתך, לא אחדש לך את רישיון העבודה בעיר בסוף השנה!".

מר לב לבייב שמע דברי ראש העיר ולא נבהל: "אדוני ראש העיר, אתה לא יכול להכריח אותי מה לעשות עם הקניון. קניתי את קניון 'רמת אביב' מכספי האישי, ומכיוון שאני יהודי השומר תורה ומצוות – לא אפתח את הקניון בשבת, מכיוון שזה נוגד את אמונותי. במקרה שלא תחדש לי את הרישיון – אלך אתך לבית המשפט", הודיע לבייב.

מר לבייב לא ויתר והפרשה הגיעה עד לבית הדין הגבוה לצדק – הבג"צ, בראשותו של אהרון ברק, נשיא בית המשפט. 'תיק 78590' – לבייב וקניון רמת אביב, זהו התיק שנפתח בבג"צ. עם היכולת הכספית של מר לבייב הוא יכל להעמיד לטובתו סוללה של עורכי דינים מהטובים ביותר בארץ – אך להפתעת כולם הוא הגיע למשפט בבג"צ בכבודו ובעצמו – אפילו ללא עורך דין אחד! המשפט בבג"צ החל.

השופט אהרון ברק פתח את בית הדין ופנה אל מר לבייב: "מר לבייב, הקניון שלך אינו ממוקם בבני ברק או בירושלים. על פי הנתונים: ברדיוס של 5 ק"מ מכל אזור הקניון לא מתגוררים אנשים כמון, שומרי תורה ומצוות. אינך יכול לבוא לעיר תל אביב, לרכוש קניון מרכזי ולסגור אותו בשבת – זו כפיה דתית!".

ואז הגיע תורו של לבייב. ללא עורכי דין וללא סנגורים, עלה מר לבייב לדוכן בית המשפט לבדו ואמר דבר שהדהים את כל הנוכחים: "ברשותך, כבוד השופט אפתח בדבר תורה. אמור נא לי, כבוד השופט", פנה מר לבייב אל השופט ברק, "תאר לך שנשיא ארצות הברית של ימינו – ביל קלינטון, מגיע לביקור מיוחד בארץ. כל הכבישים נחסמים, השמירה מתגברת, וכולם מתרגשים לקראת בואו של הנשיא. והנה, אתה באותו זמן יושב לך בביתך ומעביר ערוצים בשלט, עד שלפתע נשמעת בדלת ביתך דפיקות. אתה פותח את הדלת ורואה המולה בכניסה לביתך: הנשיא האמריקאי הגיע עם המשלחת ואנשי הביטחון במיוחד אליך. כולם מפלסים דרך לנשיא, שעושה את דרכו לכיוונך כשבידו קופסה קטנה וחשובה. כל הצלמים עומדים מהצדדים ומשטרות ואנשי קומנדו מחכים דרוכים. ביל קלינטון לוחץ את ידך ואומר באנגלית צחה: "שלום לך מר אהרון ברק, אני, ביל קלינטון, נשיא ארה"ב של אמריקה, החלטתי להעניק לך, מתנה חשובה שהייתה כל השנים בכספת הסודית של ארה"ב הגדולה. קח – הרי היא בשבילך!". ממשיך לבייב לספר, תוך כדי שהוא מרתק את כל הנוכחים במשפט: "תאר לך, שהיית אומר לו: "כבוד הנשיא, קח את המתנה שלך ועוף לי מהבית, ok?!" - כבוד השופט ברק, היש בושה גדולה מזו?".

ואז הוסיף לבייב ואמר: "כבוד השופט, זה מה שאתה רוצה בדיוק שאעשה! הרי כשבורא העולם, הגיע אל משה רבנו ע"ה, ואמר לו: "משה, יש לי מתנה טובה בבית גנזי" – וכידוע לכולכם, שבית הגנזים והכספות של בורא העולם, זה לא בית הכספות שלי – של לבייב, שיש בהם כמה מיליונים - זה כלום! בכספות של הקדוש ברוך הוא יש את כדור הארץ שלנו, את כל הכוכבים, היצורים, הגלקסיות, שבילי החלב, ואת החיים של כולנו! ובא הקדוש ברוך הוא ואומר למשה רבנו: "משה, בתוך כל האוצרות שלי, יש לי מתנה אחת טובה ומיוחדת שרוצה אני לתת לעם ישראל. ומה היא? "שבת"! אמור נא לי, כבוד השופט ברק, האם ברצונך שאזרוק לבורא העולם את המתנה 'בפנים'?.. איני יודע מה תפסוק, אך דע לך שאני שומר את תורתו ומצוותיו של הקדוש ברוך הוא – ולא אחלל שבת. נקודה", סיים לבייב, וירד מהדוכן!

בית המשפט היה המום מקידוש ה' שאירע בחלל בית המשפט. השופט אהרון ברק נדהם מהאדם הרציני שעומד מולו ופסק: "הנני מתיר לך לסגור את קניון 'רמת אביב' בשבת!".

אך זה לא נגמר. הקניון היה ברשותו של מר לבייב במשך 9 שנים. בכל סוף שנה, העיתון העסקי 'גלובס', מפרסם מיהו הקניון הכי רווחי ומצליח במדינה. ובמשך אותם 9 שנים ברציפות, פרסם העיתון 'גלובס', שהקניון הכי רווחי ומצליח – הוא קניון 'רמת אביב' בתל אביב, הסגור בימי שבתות! כן, "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה!"